

Valupprop

till

Sveriges arbetande folk!

För fred i Norden, för allmän rösträtt, mot klass- och tvångslagar!

Sverige behöver en ny folkrepresentation. Visste vi det icke förut — hvad som händt efter unionssprängningen måste öppna de skummaste ögon. Fredsstämningen bland massorna och fredsstämningen från tronen ha icke förmått hindra att riksdagen, ledd af första kammaren, gifvit tydliga uttryck åt de hotfulla känslorna hos öfverklassens krigsdårar.

Men för Sveriges arbetande folk står det klart, att Nordens framtid beror af att dess tre fria och själfständiga folk hålla samman för fredens och kulturens uppgifter.

Vårt partis fordran på en genomgripande författningsrevision har därför hastigt skjutits i förgrunden. Vi stå ej längre ensamma härom, sedan händelserna gjort uppenbart att vår största landsfara är första kammaren. Men hvad som nu närmast förestår är uppgiften, att vid höstens val till andra kammaren skaffa största möjliga gehör för det arbetande folket i vårt land.

Partivänner! Vägen till detta mål, till

ett nytt Sverige, där svenska folket själf bestämmer,

har angifvits af arbetarklassens parlament, den socialdemokratiska partikongressen, då den nyligen punkt för punkt fastslog vårt partis allmänna grundsatsar och politiska program. Vi gå till valstriden på detta program, på hela vår bekänning som socialdemokrater, i stort medvetande att därvid kämpa sida vid sida med våra bröder i alla länder, hvilka hvar på sitt håll höjt den internationella fanan för arbetets rätt mot kapitalets öfvermakt, för politisk frihet och social rättfärdighet.

Men närmast skall dock kampen i september stå om två hufvudfrågor i vår färs politik, hvilka hvar på sitt sätt angå riktlinjen för det hela.

Ärlig allmän rösträtt.

Arbetarpartiet har ensamt bland riksdagens partier stått fast vid folkkravet på ärlig allmän rösträtt. Vi ha bestämt afvisat en proportionalism, som ansvridits till att skapa en garanterad maktställning åt den landsfördärliga första kammaren. Väl må man kunna vänta att valmännen nu göra den domen österkallelig. Men lika litet ha vi velat på andra vägar kringakära reformen, vare sig genom att i form af flerdubbelt utakylsstreck smuggla tillbaka det penningstreck vi skulle bli kvitt, eller genom att tvinga in den nya valmansakären i en trång bygdepolitisk försumpfung.

Nu kräfvos till valen klarare färg, fastare hållning, än som under den gångna perioden utmärkt liberala samlingspartiet. Intet af dess skiftande konjunkturprogram kan godkännas som folklösen i rösträttsfrågan. Som sådan duger blott ärlig allmän rösträtt. Det visade sig ju också att vårt partis rösträttsmotion vann växande anslutning långt utom partiets gränser. Det ligger i arbetarvalmännens hand att nu starkt vidga den kretsen och med full tydlighet peka ut, att där och icke annorstädes går vägen till rösträttsfrågans slutliga lösning.

Inga klasslagar mot arbetarne!

Den andra hufvudfrågan står i betydelse för det arbetande folket fullt jämsides med kravet på allmän rösträtt. Den gäller om arbetarklassen skall bibehålla sin frihet i den sociala kampen eller bindas med undantagslagar.

De besittande klasserna ha i vårt land ej tvekat att söka vränga själfva den för alla lika rätten till ett vapen mot de egendomslösa. Akarpslagen står som ett skammens monument öfver hur klasslag stiftas till extra strejkbrytarskydd — och Andra kammarens flertal vägrade i fjol rasera det minnesmärket. Men icke nog härmed. Första kammaren har haft panna att säga nej till folkförsäkringens återupptagande, nej till opartisk skiljedom i arbetstvister — men med uppräckt händer sade den ja till den nya strejklag, som man i våras sökte i hast trumfa igenom och som ju bl. a. afsåg att klafbinda stora arbetargrupper till ett slags tvångsarbete, äfven om deras arbetsförhållanden skulle gestalta sig än så oödliga. Och på två röster i andra kammaren hängde det att denna yttersta hänsynslöshet verkligen blef för den gången afvärd!

Arbetarklassen i vårt land stod i maj redo att våga det yttersta mot denna brutala utmaning. Men attentaten komma att förnyas, därest icke valen i höst med eftertryck peka ut en annan och bättre väg för vår socialpolitik. Ärligt tillmötesgående mot arbetarklassen, genomgripande sociala reformer — det är den ena linien; den andra är att fortsätta på Akarpsvägen, med nya klass- och undantagslagar.

De betydelsefulla 3 rösterna från den 15 maj 1906 äro härvid ett dubbelt memento åt arbetarklassens vänner. Klara färger mot allt Akarperi! Men se också att hvarje plats är dyrbar. Ingen plitring som utlämnar åt arbetarrörelsens svurna fiender en enda valkrets, hvilken kan genom enig samverkan under ömsesidig lojalitet mellan vänstern och arbetarpartiet vinnas för framstegssidan.

Upp till striden!

Upp sålunda öfverallt, arbetare, partivänner, till kraftigt valarbete! Framför egna kandidater hvarhelst omständigheterna göra detta möjligt och vid en nykter pröfning af valsituationen försvarligt. Där ännu icke så kan ske, mangranna samling kring dem, som godkänna det för lägen afgörande.

Ärlig allmän rösträtt — inga klasslagar mot arbetarne!

Viktiga händelser ha skakat upp nationen ur hvardagsläset. Tiden är förbi för halfmesyrer och ångaliga "garantier" mot folkkraven. Blott en storstad, försvarsfri och förtroendefull politik skall kunna börja utplåna spåren af årtiondens missgrepp och omsider bana väg för en verklig samling inom vårt djupt splittrade folk, till ny nationell lifskraft och löfströk framtidutveckling.

Sveriges arbetare kunna, genom en energisk insats till höstens val, skapa ett underlag för en sådan ljusare framtid i demokratiens och det sociala reformarbetets tecken. Fram därför öfverallt, så långt den skändliga rösträtten det ännu tillåter, för gods folkliga val, till tryggande af fred och framsteg inåt och utåt!

Leffe arbetarklassens frigörelse! Leffe socialdemokratin!

I juli 1906.

FÖR SVERIGES SOCIALDEMOKRATISKA ARBETAREPARTI:
PARTISTYRELSEN.